

opusdei.org

A Prelátus 2011. januári levele

A prelátus a pápa új évi üzenetét visszhangozva, a szabadság fontosságáról ír, amely szükséges ahhoz, hogy Istent és minden embert szeressünk.

2011.01.11.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A Karácsony éjszakáját követő napokban a liturgia újra és újra a zsoltár szavait idézi fel: *énekeljeteK új*

*éneket az Úrnak, minden föld zengjen
dalt az Úrnak! Énekeljete az Úrnak
és áldjátok nevét, naponként
hirdessétek üdvösségét! Hirdessétek
dicsőségét a pogányok között,
csodatetteit minden nép előtt! [1]*

Ennek az ismételt öröme való felhívásnak egyértelmű oka van: Isten Fiának születése, aki anélkül, hogy Istensége megszűnt volna, emberré lett, hogy megszerezze számunkra a valódi szabadságot. **Az Atya, amikor érkezett az idők teljessége, elküldte Egyszülött Fiát, – aki a Szentlélek munkálkodása által – Szűz Máriától született, hogy helyreállítsa a békét, és hogy megváltsa az embert a bűntől, s így a fogadott fiúságot elnyerjük (Gal, 4, 5). Hogy Isten gyermekeivé legyünk, s hogy képesek legyünk részt venni Isten belső életében: hogy így az új ember, Isten fiainak eme új élete (vö. Róm 6, 4-5) meg tudja szabadítani az egész**

világegyetemet a káosztól, minden dolgot helyreállítson Krisztusban (vö. Ef 1, 9-10), aki az embert kibékítette Istennel (vö. Kol 1, 20) [2].

A Megváltó, megszámlálhatatlan egyéb javak mellett, elhozta nekünk a szabadság nagy adományát, hogy szeretetből tudjuk Istent szolgálni, a Szentlélek hathatós közreműködésének köszönhetően, aki „fiúkká tett minket a Fiúban”[3]. Krisztus titokzatos testéhez való csatlakozásunk által megszabadultunk a félelemtől, mely rabszolgaságba döntött minket. Szent Pál így emlékeztet: *a meghívásokat szabadságra szól (...) A szabadságot Krisztus szerezte meg nekünk. Álljatok tehát szilárdan, és ne hagyjátok, hogy újra a szolgaság igájába hajtsanak benneteket!*[4]

Szent Josemaría az Evangélium szavaival kapcsolatban – *veritas*

liberabit vos, az igazság szabaddá tesz benneteket[5] –, a következőket írta:

Miaz az igazság, ami egész életek számára megnyitja és teljessé teszi a szabadság útját? Avval az örömmel és bizonyossággal mondom meg nektek, ami az Isten és teremtényei közti kapcsolatból fakad: tudni, hogy Istentől származunk, hogy a Legszentebb Szentháromság szeret bennünket, hogy a Legfelségesebb Atya gyermekei vagyunk. Kérem Urunkat, hogy egészen magunkba fogadhassuk, és naponta ízlelhessük ezt, mert akkor tudunk szabad emberként cselekedni. És ne felejtsetek el: aki nem tud róla, hogy Isten fia, nem ismeri léte legbelső igazságát, és cselekvéseiből hiányzik azok méltósága és fölénye, akik mindenekfölött szeretik az Urat. [6]Azért idézem annyiszor Atyánk

megállapításait, mert olyanok, akár az aranyérmék, melyeket Isten ad a kezünkbe; próbáljuk a lehető legjobban megérteni őket, hiszen olyan embertől származnak, aki csak Jézus Krisztus követését, az Anyaszentegyház és a lelkek szolgálatát tartotta szem előtt. Újból csak azt tanácsolom nektek: használjátok ki jobban ezt a kincsestárat, ami mélyen össze fog minket kapcsolni a mennyország akaratával. A szabadság, amely által képesek vagyunk Istent, és Átala az összes embert szeretni, az istengyermekségünk egyik legalapvetőbb következménye. Ezért kell védenünk, tisztelnünk és a létezés minden rendjében előmozdítanunk a szabadságot. Ez az idei témája a Béke Világnapjának, melyet ma, január 1-jén ünneplünk. *A vallás szabadsága, a békéhez vezető út* című üzenetében XVI. Benedek pápa felhívást intéz a vezető politikusokhoz, vallási vezetőkhez, és

minden jóakarató férfihoz és nőhöz, hogy előmozdítsák és megvédelmezzék ezt a hatalmas jót, mely azok sajátja, akik Isten képére és hasonlatosságára lettek teremtvén, s amely – az élet adományával együtt – az emberi jogok legmélyebb alapját képezi. Valóban – írja a pápa –, az igazságra és a jóra való nyitottság, az Isten felé való megnyílás, amely az ember természetében rejlik, teljes méltóságot kölcsönöz minden embernek és biztosítja a személyek között a kölcsönös tiszteletet. Ezért a vallásszabadságot nem csupán úgy kell értelmeznünk, mint a tiltásoktól való mentességet, hanem még ezt megelőzően úgy, mint annak a lehetőségét, hogy döntéseinket az igazságnak megfelelő módon hozzassuk meg.[7] Eszünkbe jut, hogy Szent Josemaría egész élete során milyen erélyesen védelmezte a szabadság isteni adományát. Ez teljesen nyilvánvalóan tetten érhető egy újságírónak adott válaszában.

Alapítónk ezt mondta: **az Opus Dei, alapításától kezdve, soha nem tett hátrányos megkülönböztetéseket: mindenkivel együtt dolgozik és együtt él, mert minden emberben lelket lát, akit tisztelni és szeretni kell. Ezek nem csak szavak. A Mű az első olyan katolikus szervezet, amely a Szentszék engedélyével nem katolikusokat, sőt még nem keresztényeket is felvesz munkatársai közé. Mindig is védelmeztem a lelkiismereti szabadságot. Nem tudom megérteni az erőszakot: szerintem nem alkalmas sem a meggyőzésre, sem a legyőzésre; a hibákat imával, Isten kegyelmével, tanulással a különböző kérdések tanulmányozásával lehet legyőzni; soha nem erővel, mindig szeretettel.**[8] Sajnos napjainkban sok országban az Isten tiszteletéhez és szolgálatához való jog – úgy, ahogyan azt a lelkiismeret diktálná –, komoly nehézségekbe ütközik. Nem

kevés helyen, ad hangot sajnálatának a Szentatya, jelenleg a keresztények jelentik azt a vallási csoportot, amely a legnagyobb számban szenved el az üldöztetést hite miatt[9]; üldöztetést, mely gyakran – ahogy annak nemrégiben újból tanúi voltunk – vértanúsághoz vezet. Más országokban – folytatja a Szentatya – csendesebb, kifinomultabb formái vannak az előítéleteknek és a hívekkel vagy a vallási szimbólumokkal kapcsolatos szembenállásnak.[10] Ráadásul ez általában keresztény többségű és évszázados hagyományú országokban történik. Egyetlen becsületes ember sem maradhat közömbös ezekkel a hatalommal való visszaélésekkel szemben. Ez mind elfogadhatatlan, mivel sértés Isten és az emberi méltóság ellen, ezenfelül fenyegeti a biztonságot és a békét, valamint meggátolja a teljes értelemben vett emberi fejlődést. [11] Ne gondoljátok, hogy a jelenlegi

helyzet teljesen újszerű vagy ismeretlen lenne. Napjainkban talán még inkább terjed és új árnyalatokkal jelentkezik, hiszen a kommunikáció is egyre könnyebb és gyorsabb, bár a közvéleményben nem mindig tulajdonítanak a vallási türelmetlenségnek olyan jelentőséget, mint amelyet érdemelne. De nincs új a nap alatt, hiszen maga Jézus is figyelmeztetett: *ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondoljatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket (...). Nem nagyobb a szolga uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a titeket is megtartják.*^[12] Már az Ószövetségben is meg van írva.

Hallgassuk csak újra Szent Josemaríát: **emlékezzetek a második zsoltárra: Miért háborognak a nemzetek? A népek miért kovácsolnak hiú terveket? A föld királyai fölkelnek, nagyjai összeesküsznek az Úr ellen és**

**Fölkentje ellen (Zsolt 2, 1-2).
Látjátok? Semmi új. Ellenálltak
Krisztusnak már születése előtt,
szembeszálltak vele, mialatt ő
békésen átvándorolt Palesztinán;
üldözték akkor és üldözik ma,
támadva misztikus testének
tagjait. Miért ennyi gyűlölet, miért
gyönyörködnek kárörömmel a
tiszta jóhiszeműségben, miért
tiporják el mindenütt a
lelkiismeret szabadságát?**

[13]Megszámlálhatatlan azoknak a
száma, akik a századok során
feltették ezt a kérdést. A választ a
Szentírásban, s főképpen a Jelenések
Könyvében találjuk meg, ami
képekkel és szimbólumokkal teli
nyelvezettel tárja elénk az
Egyháznak a történelem folyamán
vívott harcait, míg Jézus Krisztus
dicsőségben el nem jön, hogy végleg
birtokba vegye országát. **Hogy sokan
ragaszkodnak az igazságtalan
viselkedéshez?**– írta Szent
Josemaría. ***Igen, de az Úr ösztönöz***

minket: Kérd tőlem, és örökségül adom neked a népeket, birtokodul a föld határait. Vasvesszővel verheted őket, és mint a cserépedényt, összetörheted (Zsolt 2, 8-9). Erős ígéretetek, de Isten ígéretei: nem tudunk úgy tenni, mintha nem lennének. Krisztus nem hiába a világ Megváltója, és nem hiába uralkodik, önállóan, az Atya jobbján. [14] A pápa legelőször is az imádságra buzdít üzenetében: arra hívom fel a katolikusokat, hogy imádkozzanak hittestvéreikért, akik az erőszaktól és a vallási türelmetlenségtől szenvednek, s legyenek velük szolidárisak. [15] Minden nap valódi hittel és bizalommal telve forduljunk az Úrhoz őszinte kéréssel mindazokért, akik vallási meggyőződésük miatt – rejtett vagy nyílt – üldöztetést szenvednek. Kérlek titeket, hogy tegyetek így, az Úr azon szavait használva, melyek olyan gyakran hagyták el Atyánk ajkait is, és

amelyeket mi is minden nap
elisméltünk: *ut omnes unum sint!*[16],
hogy mindnyájan egyek legyenek
Isten szeretete és Isten képmásainak
tisztelete által. Így
együttműködhetünk egy olyan világ
építésén, amelyben mindenki
szabadon megvallhatja vallását vagy
hitét, és megélheti Isten iránti
szeretetét teljes szívével, teljes
lelkével és teljes elméjével (vö. *Mt 22,*
37).[17] Hogy ez az egyetemes
testvériség utáni sóvárgás ne
maradjon hatástalan vágy,
igyekezzünk maximális megértéssel
és gyengédséggel fordulni többi
katolikus testvérünk felé, s
törekedjünk arra, hogy az összes utat
szeressük, mely az Egyház ölén
Istenhez vezet. Gondoljunk arra az
evangéliumi részletre, amely Jézus
néhány apostolának
türelmetlenségét beszéli el – még
nem szállt le rájuk a Szentlélek –,
azoknak a tevékenységével
kapcsolatban, akik nem tartoztak a

tanítványok közé: *Mester, láttunk valakit, aki ördögöt űzött a nevedben, de nem tart velünk. Megtiltottuk neki, mert nem tartozik közénk. Jézus így válaszolt: Ne tiltsátok meg neki! Aki a nevemben csodát tesz, nem fog egykönnyen szidalmazni. Aki nincs ellenünk, az velünk van.***[18]** Atyánk így szokta kommentálni ezt a részletet **gyermekeim, soha ne gördítsetek akadályt azok apostoli munkája elé, akik Jézus Krisztusért dolgoznak (...). Minket nem zavar senki. Mi nagyon örülünk neki, hogy mindenki dolgozik: hiszen a lelkek világa egy végtelen tenger! Szeressétek mások munkáját! Senki nem zavar bennünket.****[19]** Manapság és mindig is, az egyik legfontosabb feladat abban áll, hogy mindenkit megtanítsunk így viselkedni, különösképpen pedig a fiatalabb generációkat. Hiszen a megfelelő példával és tanítással milyen nagy munkát tud véghezvinni egy édesapa vagy édesanya a

gyermekeivel a családi fészekben!
Vagy ugyanígy az iskolában egy
keresztény szemléletű tanár. Vagy
egy barát apostoli munkája során a
barátaival, a barátság és a bizalom
apostolkodásának köszönhetően,
melyre Szent Josemaría is tanított
minket. Ez a cselekvésnek egy
nagyon hatásos módja, hogy
száműzzük avallási

*fundamentalizmust és a laicizmust,
melyek – ahogyan a pápa is rámutat
–, egymás tükörképeként egyaránt a
jogos pluralizmusnak és a laicizmus
alapelveinek a szélsőséges elutasításai.*

[20] Apró, de állandó
cselekedetekkel, még ha úgy tűnik,
hogy kevés jelentőséggel is bírnak, a
tóba esett kőhöz hasonló jelenséget
idézhethetünk elő, mely egyre szélesebb
és egyre távolabbi köröket hoz létre.

[21] Elutasítod a sajnálatos módon
oly általános pletykákat? Törekedsz
rá, hogy megértőbb légy és amikor
szükségesnek látszik, véghez tudod
vinni a szeretetből fakadó testvéri

feddést? Tiszteletben tartod és nem korlátozod mások személyiségét?.

Valamint mindegyikünk igyekezzék saját emberi szabadságjogának használata közben a társadalmi szokásokra és a törvényekre a módjában álló becsületes eszközökkel hatással lenni, s másokat is, akik esetleg nem hívők, de jó akaratú emberek, meghívni a megértés iránti elköteleződésre. Mert *a vallásszabadság nem kizárólagosan a hívőké, hanem a föld minden népe teljes családjának közös kincse.*

Kikerülhetetlen alkotóeleme minden jogállamnak: nem lehet megtagadni anélkül, hogy ezzel egyidejűleg ne szenvedne csorbát minden alapvető jog és szabadság, mivel a vallásszabadság ezeknek a szintézise és csúcsa.[22] Atyánk születésének újabb évfordulójához közeledünk. Ilyenkor megajándékozhatjuk őt azzal, hogy még hűségesebbek leszünk tanításához, terjesztjük

alakjának és írásainak ismeretét. Akik
mellette élhettünk, és személyes
kapcsolatunk volt vele, tanúsíthatjuk
írásban hátrahagyott szavai
igazát: **egész életemben a személyes
szabadságot hirdettem, személyes
felelősséggel. Azt kerestem és
keresem mindenfelé, ahogyan
Diogenész keresett egy embert. És
minden nap, minden földi dolognál
jobban szeretem: ez egy olyan
kincs, melyet soha nem értékelünk
eléggé.** [23] Ennek az Istenbe – és
ebből kifolyólag a szabadságba –
olyannyira szerelmes papnak az
életében és tanításában válaszokat
találunk megannyi barát és
munkatárs kérdéseire, akik a jót és a
boldogságot keresik, de nem találják,
mert senki nem mutatta meg nekik,
hol vannak. Mielőtt befejezem, azt
kívánom, hogy osztozzatok abbéli
örömben, hogy Karácsony előtt
Bukarestbe, Romániába utaztam. A
Mű ott lakó tagjai szépen
boldogulnak, vidáman, a hely

szűkéből adódó nehézségek közepette, minimális kényelmi szükségletek között, ahogyan Atyánk ismételte Aquinói Szent Tamás tanítására támaszkodva; és ez a valóság lelkek gyümölcseit hozza magával. Csak két, de elég intenzív napig tartózkodtam ott, melyek során újból kézzelfoghatóvá vált számomra, ahogyan az Opus Dei szellemisége egymástól annyira eltérő hagyományú és kultúrájú helyeken gyökeret ver. Segítsetek nekem hálát adni az Istennek, és továbbra is kérjétek Őt az Egyházért, a pápáért, egyesülve az összes szándékkal – amelyek oly számosak.

Minden szeretetemmél megáldalak Titeket, és lelki gyümölcsökben bővelkedő új esztendőt kívánok Nektek,

Atyátok,

+Javier

Róma, 2011. január 1.

[1] *Zsolt* 95, [96] 1-3.

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztussal találkozni*. 183.

[3] II. Vatikáni zsinat, Const. past. *Gaudium et spes*, 22.

[4] *Gal* 5, 13 és 1

[5] *Jn* 8, 32

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*. 26.

[7] XVI BENEDEK: üzenet a Béke Világnapja alkalmából (2011) 3.

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Beszélgetések* 44.

[9] XVI. BENEDEK: üzenet a Béke Világnapja alkalmából (2011), 1.

[10] *Ugyanott*

[11] *Ugyanott*

[12] *Jn* 15, 18-20

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztussal találkozni*. 185.

[14] Ugyanott, 186.

[15] XVI. BENEDEK: üzenet a Béke Világnapja alkalmából (2011), 1.

[16] *Jn* 17, 21

[17] XVI. BENEDEK: üzenet a Béke Világnapja alkalmából (2011), 1.

[18] *Mk* 9, 38-40

[19] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés feljegyzései, 1954. IV. 16.

[20] XVI. BENEDEK: üzenet a Béke Világnapja alkalmából (2011), 8.

[21] *Vö.*: SZENT JOSEMARÍA: *Út*. 831.

[22] XVI. BENEDEK: üzenet a Béke Világnapja alkalmából (2011), 5.

[23] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztussal találkozni*. 184.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-januari-levele/> (2026.03.11.)